ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 16ης Φεβρουαρίου 1978 *

Στην υπόθεση 61/77,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο JOHN TEMPLE LANG, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το νομικό της σύμβουλο MARIO CERVINO, κτίριο JEAN MONNET, KIRCHBERG,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τον G. W. MAAS GEESTERANUS, βοηθό νομικό σύμβουλο του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον M. J. KUIPER, κύριο διοικητικό υπάλληλο της νομικής υπηρεσίας του Υπουργείου Γεωργίας και Αλιείας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία των Κάτω Χωρών,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενης από τον Liam J. Lysaght, Chief State Solicitor, επικουρούμενο από τον R. J. O'Hanlon, S. C., με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ιρλανδίας,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιρλανδία, με το να θεσπίσει ορισμένα περιοριστικά μέτρα στον τομέα της θαλάσσιας αλιείας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους: H. Kutscher, πρόεδρο, M. Sørensen και G. Bosco, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, και A. O'Keeffe, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο της 13ης Μαΐου 1977, η Επιτροπή άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Ιρλανδία, με το να εφαρμόζει ορισμένα περιοριστικά μέτρα στον τομέα της θαλάσσιας αλιείας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη.

Επί του ιστορικού της διαφοράς, της συναφείας της υποθέσεως με την υπόθεση 88/77 και των προσωρινών μέτρων

2 Οι διάδικοι δεν αμφισβητούν τα πραγματικά περιστατικά που προκάλεσαν τη διαφορά.

3 Υπενθυμίζεται, κατ' αρχάς, ότι το Συμβούλιο, κατά τη συνεδρίασή του της 30ής Οκτωβρίου 1976 στη Χάγη, υιοθέτησε ψήφισμα το οποίο τυπικά εξέδωσε στις 3 Νοεμβρίου 1976 (στο εξής: ψήφισμα της Χάγης), με το οποίο αποφασίστηκε ότι τα κράτη μέλη, με εναρμονισμένα μέτρα, θα επεκτείνουν από 1ης Ιανουαρίου 1977 τα όρια των ζωνών αλιείας τους σε 200 μίλια από τις ακτές της Βόρειας Θάλασσας και του Βόρειου Ατλαντικού.

4 Με το ίδιο ψήφισμα, το Συμβούλιο αποφάσισε ότι, από την ημερομηνία αυτή, η εκμετάλλευση, από αλιευτικά πλοία τρίτων χωρών, των αλιευτικών πόρων που βρίσκονται στις ζώνες αυτές θα διέπεται από συμφωνίες μεταξύ της Κοινότητας και των ενδιαφερομένων τρίτων χωρών, διατύπωσε δε, συγχρόνως, την αρχή των

εναρμονισμένων μέτρων των κρατών μελών ενόψει των μελλοντικών εργασιών στα πλαίσια των αρμόδιων για θέματα αλιείας διεθνών οργανισμών.

5 Επί πλέον, το Συμβούλιο αναφέρθηκε σε ορισμένες πλευρές του ενδοκοινοτικού συστήματος στον τομέα της αλιείας και τόνισε ιδιαίτερα ότι είναι απαραίτητο να θεσπιστούν κοινά μέτρα για τη διατήρηση των πόρων, ενώ τα κράτη μέλη θα πρέπει να διατηρήσουν τη δυνατότητα να θεσπίζουν ενδεχομένως, σε συνεργασία με την Επιτροπή, τα κατάλληλα προσωρινά μέτρα μέχρις ότου τεθεί σε ισχύ κοινή κανονιστική ρύθμιση (παράρτημα VI του ψηφίσματος).

6 Στο πλαίσιο πάντοτε του ίδιου ψηφίσματος, το Συμβούλιο εξέφρασε την πρόθεση να εφαρμόσει τις διατάξεις της κοινής πολιτικής αλιείας κατά τρόπον ώστε να εξασφαλιστεί η συνεχής και προοδευτική ανάπτυξη της αλιευτικής βιομηχανίας της Ιρλανδίας.

7 Στη συνέχεια, το Συμβούλιο εξέτασε και πάλι το θέμα της θέσπισης κοινοτικού συστήματος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων βάσει πρότάσεως κανονισμού που του υπέβαλε η Επιτροπή από τις 8 Οκτωβρίου 1976 (OJ C 255, σ. 3).

8 Λόγω των δυσχερειών που ανέκυψαν, η Επιτροπή υπέβαλε, στις 3 Δεκεμβρίου 1976, περιορισμένη πρόταση θεσπίσεως προσωρινών μέτρων, την οποία τροποποίησε στη συνέχεια επανειλημμένως, προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι διαστάσεις απόψεων που σημειώθηκαν εντός του Συμβουλίου.

9 Σημειώνεται ότι η Ιρλανδική Κυβέρνηση έλαβε ενεργό μέρος στις εργασίες του Συμβουλίου για το θέμα αυτό και υπέβαλε, στις 13 Δεκεμβρίου 1976, πρόσθετες προτάσεις για τη συμπλήρωση των σχεδιαζόμενων μέτρων διατηρήσεως.

10 Οι προτάσεις αυτές περιελάμβαναν σειρά διατάξεων, όπως διατάξεις περί αποκλεισμού των πλοίων-εργοστασίων, περί καθορισμού ειδικών ζωνών προστασίας για ορισμένα είδη, περί απαγορεύσεως ορισμένων μεθόδων αλιείας, καθώς και περί αποκλεισμού των αλιευτικών πλοίων μήκους μεγαλύτερου από 85 πόδια ή ισχύος μεγαλύτερης από 1 000 CV από ζώνη 20 μιλίων από τις ακτές.

11 Σ' αυτή τη φάση των εργασιών, η Ιρλανδική Κυβέρνηση επανειλημμένως επέστησε την προσοχή του Συμβουλίου στο γεγονός ότι υπήρχε επείγουσα ανάγκη λήψεως μέτρων διατηρήσεως, διευκρίνισε δε ότι, σε περίπτωση μη επιτεύξεως συμφωνίας σε σύντομο χρονικό διάστημα, θα ήταν αναγκασμένη να ενεργήσει μονομερώς.

12 Η Ιρλανδική Κυβέρνηση επανέλαβε επιμόνως την υπόμνηση αυτή — και πάλι χωρίς αποτέλεσμα — κατά τη σύνοδο του Συμβουλίου στις 8 και 9 Φεβρουαρίου 1977, η δε Επιτροπή της διεμήνυσε, στις 11 Φεβρουαρίου 1977, ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να θεσπίσουν μέτρα διατηρήσεως, αν δεν συμβουλευτούν προηγουμένως την Επιτροπή και δεν ζητήσουν την έγκρισή της, σύμφωνα με το ψήφισμα της Χάγης, προσθέτοντας ότι οι συζητήσεις στα πλαίσια του Συμβουλίου δεν αντικαθιστούν τη διαδικασία αυτή.

13 Με έγγραφο της 14ης Φεβρουαρίου 1977, ο Υπουργός Εξωτερικών της Ιρλανδίας, αφού υπενθύμισε τις προτάσεις που είχε υποβάλει η χώρα του στις 13 Δεκεμβρίου 1976, πληροφόρησε την Επιτροπή ότι «η Κυβέρνηση, με λύπη της, αποφάσισε ότι δεν μπορεί πλέον να αναβάλει το ζήτημα αυτό και ότι είναι υποχρεωμένη να λάβει τώρα μονομερή μέτρα διατηρήσεως προσωρινού χαρακτήρα», αποκαλύπτοντας, συγχρόνως, περιληπτικώς τα ουσιώδη στοιχεία των αποφασισθέντων μέτρων και αναφέροντας ότι οι αποφάσεις για την εφαρμογή των μέτρων αυτών επρόκειτο να εκδοθούν από τον Υπουργό Αλιείας την επόμενη μέρα, δηλαδή στις 15 Φεβρουαρίου.

14 Στις 16 Φεβρουαρίου 1977, ο Ιρλανδός Υπουργός Αλιείας εξέδωσε δύο αποφάσεις, η πρώτη από τις οποίες, με τίτλο «SEA FISHERIES (CONSERVATION AND RATIONAL EXPLOITATION) ORDER, 1977», ορίζει ότι η πρόσβαση των αλιευτικών πλοίων και όλες οι αλιευτικές δραστηριότητες απαγορεύονται σε θαλάσσια ζώνη κείμενη εντός της αποκλειστικής ζώνης αλιείας του Ιρλανδικού κράτους και εκτεινόμενη προς βορράν μέχρι το βόρειο γεωγραφικό πλάτος των 56° 30', προς δυσμάς μέχρι το δυτικό γεωγραφικό μήκος των 12° και προς νότο μέχρι το βόρειο γεωγραφικό μήκος των 50° 30'. Η δεύτερη απόφαση, με τίτλο «SEA FISHERIES (CONSERVATION AND RATIONAL EXPLOITATION) (NO. 2) ORDER, 1977», εξαιρεί από την απαγόρευση αυτή όλα τα πλοία θαλάσσιας αλιείας των οποίων το μήκος, σύμφωνα με την καταχώρησή τους στο νηολόγιο, δεν υπερβαίνει τα 33 μέτρα ή η συνολική κινητήρια δύναμή τους 1 100 CV (στο εξής οι αποφάσεις αυτές θα αποκαλούνται «ιρλανδικά μέτρα»).

15 Μετά από διαβουλεύσεις που πραγματοποιήθηκαν επειγόντως με τις Κυβερνήσεις τόσο της Ιρλανδίας όσο και των άλλων ενδιαφερομένων κρατών μελών, η Επιτροπή, με έγγραφο της 22ας Φεβρουαρίου 1977, διατύπωσε σαφείς επιφυλάξεις όσον αφορά τα ιρλανδικά μέτρα και ζήτησε από την Ιρλανδική Κυβέρνηση να αναστείλει την εφαρμογή τους εν αναμονή των αποτελεσμάτων των προσεχών συζητήσεων του Συμβουλίου, το οποίο, όπως διαφαινόταν την εποχή εκείνη, σύντομα θα κατέληγε σε συγκεκριμένη απόφαση.

16 Πράγματι, κατά τη σύνοδο της 25ης Μαρτίου 1977, κατέστη προφανές ότι υπήρχε ευρεία συμφωνία μεταξύ των κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένης και της

Ιρλανδίας, επί των τελευταίων προτάσεων της Επιτροπής, αλλά ότι δεν κατέστη δυνατό να ληφθεί απόφαση κατά τη σύνοδο αυτή λόγω των αντιρρήσεων που εξέφρασε ένα από τα κράτη μέλη.

17 Λόγω, ακριβώς, αυτής της αποτυχίας, η Ιρλανδική Κυβέρνηση, με έγγραφο της 4ης Απριλίου 1977, πληροφόρησε την Επιτροπή ότι οι αποφάσεις της 16ης Φεβρουαρίου 1977 θα άρχιζαν να εφαρμόζονται από τις 10 Απριλίου 1977.

18 Μετά τη μονομερή αυτή ενέργεια της Ιρλανδίας, η Επιτροπή κίνησε την προκαταρκτική διαδικασία του άρθρου 169, η οποία κατέληξε στην άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου.

Επί της συναφείας της υπό κρίση υποθέσεως με την υπόθεση 88/77

19 Με Διάταξη της 7ης Ιουλίου 1977, το DISTRICT COURT της περιφέρειας του CORK (Ιρλανδία) υπέβαλε στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης, στο πλαίσιο ποινικής διώξεως που ασκήθηκε κατά των κυβερνητών ορισμένων ολλανδικών αλιευτικών σκαφών οι οποίοι παρέβησαν τις απαγορεύσεις των αποφάσεων της 16ης Φεβρουαρίου 1977, ορισμένα προδικαστικά ερωτήματα προκειμένου να μπορέσει να κρίνει κατά πόσο τα μέτρα αυτά συμβιβάζονται με το κοινοτικό δίκαιο.

20 Στο πλαίσιο της υπόθεσης αυτής, η οποία στο πρωτόκολλο του Δικαστηρίου φέρει τον αριθμό 88/77, παρατηρήσεις υπέβαλαν οι διάδικοι της κύριας δίκης, οι Κυβερνήσεις της Γαλλικής Δημοκρατίας και του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, καθώς και η Επιτροπή.

21 Μολονότι τα ζητήματα που εξετάζονται στο πλαίσιο της υπόθεσης αυτής είναι κατ' ουσία παρόμοια με τα νομικά ζητήματα που ανακύπτουν κατά την παρούσα διαδικασία, οι κατηγορούμενοι στο πλαίσιο της ποινικής δίκης ενώπιον του DISTRICT COURT του CORK, καθώς και η ίδια η Γαλλική Κυβέρνηση, προβάλλουν ορισμένα ιδιαίτερα επιχειρήματα, τα οποία ενδείκνυται επίσης να ληφθούν υπόψη στην υπό κρίση υπόθεση, προκειμένου να εξεταστούν πλήρως όλες οι πτυχές της διαφοράς.

22 Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζονται τα δικαιώματα των διαδίκων, δεδομένου ότι όλοι οι διάδικοι που μετέχουν στην παρούσα διαδικασία εμπλέκονται επίσης και στην υπόθεση 88/77.

Ως προς τα προσωρινά μέτρα

23 Υπενθυμίζεται, τέλος, ότι η Επιτροπή, ασκώντας την προσφυγή δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, ζήτησε παράλληλα από το Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 186 της Συνθήκης και του άρθρου 83 του κανονισμού διαδικασίας, να διατάξει προσωρινά μέτρα υποχρεώνοντας την Ιρλανδική Κυβέρνηση να αναστείλει τα μέτρα που αποτελούν το αντικείμενο της διαφοράς, μέχρις ότου το Δικαστήριο αποφανθεί επί της ουσίας.

24 Το Δικαστήριο έκανε δεκτό το αίτημα αυτό με τις διαδοχικές Διατάξεις της 22ας Μαΐου, της 21ης Ιουνίου και της 13ης Ιουλίου 1977 (1977 ECR, σ. 937 και 1411), με την τελευταία από τις οποίες υποχρέωσε την Ιρλανδία να προβεί στην αναστολή των επίδικων μέτρων το αργότερο μέχρι τις 18 Ιουλίου 1977.

25 Η Ιρλανδική Κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι απέσχε από την εφαρμογή των επίδικων μέτρων από την ημερομηνία που ορίζει η Διάταξη, δίνοντας τις κατάλληλες οδηγίες από τις αρμόδιες αρχές, και ότι δεν παρέστη ανάγκη να ληφθούν περαιτέρω μέτρα, δεδομένου ότι η Διάταξη «απέκτησε την ισχύ νόμου της Ιρλανδίας από την ημερομηνία που όριζε από την έναρξη των αποτελεσμάτων της, είχε δε ως αποτέλεσμα την αναστολή, κατά τα ανωτέρω, της εφαρμογής των δύο SEA FISHERIES ORDERS από την εν λόγω ημερομηνία».

26 Σύμφωνα με τις παρασχεθείσες εξηγήσεις, η συνέπεια αυτή απορρέει από τις διατάξεις του Συντάγματος της Ιρλανδίας, καθώς και από τον «EUROPEAN COMMUNITIES ACT» του 1972, ο οποίος παρέχει στο κοινοτικό δίκαιο — συμπεριλαμβανομένων των αποφάσεων και Διατάξεων του Δικαστηρίου — το προβάδισμα έναντι του εσωτερικού δικαίου της Ιρλανδίας.

27 Η Επιτροπή, προς την οποία απευθύνθηκε τότε η δήλωση αυτή, δεν διατύπωσε καμία αντίρρηση.

Επί του εφαρμοστέου δικαίου

28 Η αλιεία, όπως και όλες οι άλλες οικονομικές δραστηριότητες, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΕΟΚ, ειδικότερα δε εξομοιώνεται, βάσει του άρθρου 38 της Συνθήκης, προς τη γεωργία και εντάσσεται έτσι στο πλαίσιο της κοινής πολιτικής που προβλέπει το άρθρο αυτό.

29 Μια πρώτη ρύθμιση όσον αφορά τα προβλήματα της αλιείας εισήχθη με δύο κανονισμούς του Συμβουλίου, ήτοι τον κανονισμό 2141/70, της 20ής Οκτωβρίου

1970, περί της θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα της αλιείας, ο οποίος βασιζόταν στα άρθρα 7, 42, 43 και 235 της Συνθήκης [OJ, ENGLISH SPECIAL EDITION 1970 (III), σ. 703], και τον κανονισμό 2142/70, της ίδιας ημερομηνίας, περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα των προϊόντων αλιείας, ο οποίος βασιζόταν στα άρθρα 42 και 43 (ως άνω, σ. 707).

30 Τα άρθρα 98 μέχρι 103 της Πράξεως Προσχωρήσεως, τα οποία αποτελούν το τρίτο κεφάλαιο του τίτλου ΙΙ που αφορά τη γεωργία, προσέθεσαν ορισμένα νέα στοιχεία στο σύστημα που είχε θεσπιστεί με τους κανονισμούς αυτούς.

31 Μεταξύ των διατάξεων αυτών, σημειώνεται ιδιαίτερα το άρθρο 102, το οποίο ορίζει ότι, «το αργότερο από το έκτο έτος μετά την προσχώρηση, το Συμβούλιο προτάσει της Επιτροπής καθορίζει τους όρους ασκήσεως αλιευτικών δραστηριοτήτων για να εξασφαλίσει την προστασία των αλιευτικών δραστηριοτήτων και τη διατήρηση των βιολογικών πόρων της θαλάσσης».

32 Μετά τη διεύρυνση της Κοινότητας, θεσπίστηκαν νέες διατάξεις όσον αφορά την αλιεία με δύο κανονισμούς του Συμβουλίου, οι οποίοι βασίζονταν στα ίδια άρθρα όπως και οι προγενέστεροι κανονισμοί, επί πλέον δε στην πράξη προσχωρήσεως, ήτοι με τον κανονισμό 100/76, της 19ης Ιανουαρίου 1976, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 43), και με τον κανονισμό 101/76, της ίδιας ημερομηνίας, περί θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα της αλιείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 61).

33 Κατά το άρθρο 1 του τελευταίου αυτού κανονισμού,

«για την προώθηση της αρμονικής και ισόρροπης αναπτύξεως του τομέως της αλιείας στο πλαίσιο της γενικής οικονομικής δραστηριότητος και για να ευνοηθεί η ορθολογική εκμετάλλευση υδάτων, καθιερώνεται κοινό καθεστώς για την άσκηση της αλιευτικής δραστηριότητος στα θαλάσσια ύδατα και θεσπίζονται ειδικά μέτρα για κατάλληλες ενέργειες και για το συντονισμό της διαρθρωτικής πολιτικής κάθε κράτους μέλους στον τομέα αυτόν».

34 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1,

«το καθεστώς το εφαρμοζόμενο από κάθε κράτος μέλος στην άσκηση της αλιευτικής δραστηριότητος στα θαλάσσια ύδατα, τα οποία υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του, δεν δύναται να προκαλέσει διάφορη μεταχείριση έναντι των άλλων κρατών μελών.

Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ιδίως την ισότητα των όρων προσβάσεως και εκμεταλλεύσεως των αποθεμάτων που ευρίσκονται στα ύδατα τα αναφερόμενα στο πρώτο εδάφιο, σε όλα τα αλιευτικά σκάφη υπό σημαία εντός των κρατών μελών που είναι νηολογημένα στην επικράτεια της Κοινότητος».

35 Τέλος, το άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού ορίζει ότι

«αν η άσκηση της αλιευτικής δραστηριότητος στα θαλάσσια ύδατα των κρατών μελών, που αναφέρονται στο άρθρο 2, εκθέτει ορισμένους από τους πόρους τους σε κινδύνους υπερεντατικής εκμεταλλεύσεως, το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, δύναται να θεσπίσει τα απαραίτητα μέτρα για τη διατήρηση των πόρων, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 43, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

Τα μέτρα αυτά μπορούν, ιδίως, να περιλαμβάνουν περιορισμούς ως προς την αλίευση ορισμένων ειδών, τις ζώνες, τις περιόδους, τις μεθόδους και τα μηχανήματα αλιείας»[1].

36 Το ειδικό πρόβλημα της διατήρησης των πόρων απασχόλησε το Συμβούλιο, κατόπιν πρωτοβουλίας της Επιτροπής, στο πλαίσιο του προαναφερθέντος ψηφίσματος της Χάγης, το οποίο υιοθετήθηκε ενόψει της επεκτάσεως, με συντονισμένη ενέργεια, των ζωνών αλιείας σε 200 μίλια από τις ακτές της Βόρειας Θάλασσας και του Βόρειου Ατλαντικού.

37 Από το παράρτημα VI του ψηφίσματος αυτού προκύπτει ότι με την ευκαιρία αυτή το Συμβούλιο συμφώνησε με τη δήλωση της Επιτροπής, η οποία είχε ως εξής:

«Εν αναμονή της θέσεως σε εφαρμογή των κοινοτικών μέτρων στον τομέα της διατήρησης των πόρων, τα οποία τώρα βρίσκονται στο στάδιο της επεξεργασίας, τα κράτη μέλη δεν θα θεσπίσουν κανένα μονομερές μέτρο για τη διατήρηση των πόρων.

Πάντως, αν δεν επιτευχθεί συμφωνία για το 1977 στα πλαίσια των Διεθνών Επιτροπών Αλιείας και αν, κατά συνέπεια, δεν μπορέσουν να ληφθούν αμέσως αυτόνομα κοινοτικά μέτρα, τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίσουν, προσωρινώς και κατά τρόπον ώστε να μη δημιουργούνται δυσμενείς διακρίσεις, τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να εξασφαλίσουν την προστασία των πόρων που βρίσκονται στις ζώνες αλιείας των ακτών τους.

1 — Σ.τ.Μ.: Το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 4 έχει παραλειφθεί από την ελληνική απόδοση του κειμένου.

Προτού θεσπίσει τα μέτρα αυτά, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος οφείλει να ζητήσει την έγκριση της Επιτροπής, η γνώμη της οποίας θα πρέπει να ζητείται σε όλα τα στάδια των διαδικασιών αυτών.

Τα μέτρα που ενδεχομένως θα θεσπιστούν δεν προδικάζουν την επιλογή της γραμμής που θα ακολουθηθεί για την εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων στον τομέα της διατήρησης των πόρων.»

38 Η Ιρλανδική Κυβέρνηση εξέφρασε αντιρρήσεις όσον αφορά το πεδίο εδαφικής εφαρμογής του κανονισμού 101/76.

39 Πράγματι, η Ιρλανδική Κυβέρνηση, επικαλούμενη το κείμενο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 101/76, το οποίο ορίζει ότι «τα θαλάσσια ύδατα που αναφέρονται στο παρόν άρθρο είναι εκείνα, τα οποία καθορίζονται ως τοιαύτα από τους νόμους που ισχύουν σε κάθε κράτος μέλος», υποστηρίζει ότι ο εν λόγω κανονισμός εφαρμόζεται μόνο στα ιρλανδικά θαλάσσια ύδατα, όπως αυτά είχαν καθοριστεί πριν από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού αυτού, η οποία προηγήθηκε της επεκτάσεως των ζωνών αλιείας την 1η Ιανουαρίου 1977.

40 Κατά την Ιρλανδική Κυβέρνηση, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι διατάξεις του κανονισμού αυτού δεν ισχύουν για τη θαλάσσια ζώνη που αφορούν τα επίμαχα μέτρα και ότι, μόνο μετά κατάλληλη τροποποίηση, ο κανονισμός 101/76 μπορεί να επεκτείνει το πεδίο εφαρμογής του και στην εν λόγω θαλάσσια ζώνη.

41 Η Επιτροπή δηλώνει ότι «εκπλήσσεται» από τον ισχυρισμό αυτό, ο οποίος, κατά τη γνώμη της, είναι αντίθετος προς την έννοια που θα πρέπει να δοθεί στο κείμενο τόσο των άρθρων 100 μέχρι 103 της Πράξεως Προσχωρήσεως όσο και των ίδιων των διατάξεων του κανονισμού 101/76 και δεν συμβιβάζεται με τη στάση που τήρησε η Ιρλανδική Κυβέρνηση κατά την εκπόνηση, στα πλαίσια του Συμβουλίου, του ψηφίσματος της Χάγης, καθώς και ορισμένων κανονισμών σχετικών με το θέμα αυτό.

42 Η Επιτροπή εφιστά επίσης την προσοχή στο γεγονός ότι η έννοια που αποδίδει η Ιρλανδική Κυβέρνηση στην παραπομπή που περιέχεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 101/76 συνεπάγεται τον περιορισμό του πεδίου εφαρμογής της κοινής διαρθρωτικής πολιτικής όσον αφορά την αλιεία σε μικρό μόνο τμήμα των θαλασσών που έχουν υπαχθεί στη δικαιοδοσία των κρατών μελών και εμποδίζει έτσι το Συμβούλιο να θεσπίσει μέτρα διατηρήσεως εφαρμοστέα πέρα από το παλαιό όριο των 12 ναυτικών μιλίων.

43 Η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών υποστηρίζει σχετικά ότι το πεδίο εδαφικής εφαρμογής των κανόνων του κοινοτικού δικαίου καθορίζεται από το σύνολο των ευρωπαϊκών εδαφών των κρατών μελών και ότι, έτσι, κάθε διευθέτηση στην οποία προβαίνει κράτος μέλος όσον αφορά την έκταση της δικαιοδοσίας του αποτελεί συγχρόνως και διευθέτηση των ορίων της κοινής αγοράς.

44 Αυτή ακριβώς είναι η ιδέα που διαπνέει, κατά την άποψη της Κυβέρνησης των Κάτω Χωρών, το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 101/76, το οποίο αφορά τα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στη δικαιοδοσία κράτους μέλους σύμφωνα με τους νόμους αυτού του κράτους μέλους, ανεξαρτήτως της ημερομηνίας ενάρξεως ισχύος των νόμων αυτών.

45 Προκειμένου να καθοριστεί το πεδίο της εδαφικής εφαρμογής του κανονισμού 101/76, θα πρέπει, κατά την ερμηνεία των διατάξεών του, να ληφθεί υπόψη το νομικό πλαίσιο, όσον αφορά τόσο το αντικείμενο όσο και το σκοπό του κανονισμού, στο οποίο εντάσσεται ο εν λόγω κανονισμός.

46 Οι κανονισμοί, ως πράξεις των κοινοτικών οργάνων οι οποίες θεσπίζονται βάσει της Συνθήκης, έχουν, κατ' αρχήν, το αυτό πεδίο εδαφικής εφαρμογής με την ίδια τη Συνθήκη.

47 Επομένως, το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 101/76 πρέπει να νοηθεί ότι αναφέρεται στην οριοθέτηση της εκάστοτε σφαίρας εφαρμογής του συνόλου του κοινοτικού δικαίου.

48 Κατά συνέπεια, η παραπομπή της διάταξης αυτής στους «νόμους που ισχύουν» στα διάφορα κράτη μέλη όσον αφορά την οριοθέτηση των θαλασσίων υδάτων που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία τους πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι αναφέρεται στους νόμους που εφαρμόζονται κάθε στιγμή κατά την περίοδο της ισχύος του εν λόγω κανονισμού.

49 Η ερμηνεία αυτή είναι η μόνη που συμβιβάζεται με το αντικείμενο και το σκοπό του κανονισμού αυτού, ο οποίος συνίσταται στη θέσπιση κοινού συστήματος για την άσκηση της αλιείας στο σύνολο των θαλασσίων υδάτων που ανήκουν στα κράτη μέλη.

50 Από αυτό προκύπτει ότι κάθε επέκταση των εν λόγω θαλασσίων ζωνών συνεπάγεται αυτόματα και ανάλογη επέκταση του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού.

51 Συνεπώς, η ερμηνεία την οποία δίνει η Ιρλανδική Κυβέρνηση στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 101/76 θα πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας της διαφοράς

52 Όλοι οι διάδικοι στις δύο διαδικασίες αναγνωρίζουν ότι η θέσπιση μέτρων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων ήταν, κατά την εποχή της λήψεως των μέτρων που αποτελούν το αντικείμενο της διαφοράς, αναγκαία και μάλιστα επείγουσα όσον αφορά τα ύδατα που υπάγονται στη δικαιοδοσία της Ιρλανδίας.

53 Δεν αμφισβητείται, επίσης, ότι η ανάγκη αυτή υπήρχε παρά το γεγονός ότι είχαν μειωθεί αισθητά οι ποσότητες που αλίευαν ορισμένες τρίτες χώρες στην εν λόγω περιοχή, συνεπεία της επεκτάσεως της ζώνης αλιείας την 1η Ιανουαρίου 1977 και λόγω των διατάξεων που είχε θεσπίσει η Κοινότητα.

54 Επομένως, στα πλαίσια της υπό κρίση διαφοράς, προβάλλονται τεσσάρων ειδών επιχειρήματα, στα οποία κάθε διάδικος που μετέχει σε κάποια από τις δύο διαδικασίες αποδίδει διαφορετική βαρύτητα, και τα οποία αφορούν:

— την αρμοδιότητα της Ιρλανδίας,

— την ενέργεια στην οποία προέβη εν προκειμένω η Ιρλανδική Κυβέρνηση,

— το κατά πόσο τα ιρλανδικά μέτρα μπορούν να θεωρηθούν ως γνήσια μέτρα διατηρήσεως,

— το κατά πόσο η Ιρλανδία, θεσπίζοντας τα μέτρα αυτά, παρέβη τον κανόνα περί απαγορεύσεως των διακρίσεων του άρθρου 7 της Συνθήκης και του κανονισμού 101/76.

55 Πρώτα θα πρέπει να εξεταστεί το θέμα της αρμοδιότητας, από το οποίο εξαρτάται η εξέταση όλων των άλλων επιχειρημάτων, συμπεριλαμβανομένου και του ζητήματος της ενδεχόμενης υπάρξεως παραβάσεως του κανόνα περί απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Ως προς την αρμοδιότητα του Ιρλανδικού κράτους

56 Οι κατηγορούμενοι της κύριας δίκης στην υπόθεση 88/77 υποστηρίζουν ότι το Ιρλανδικό κράτος δεν ήταν αρμόδιο να λάβει, σε εθνικό επίπεδο, μέτρα διατηρήσεως, δεδομένου ότι, κατά την άποψή τους, η αρμοδιότητα θεσπίσεως των μέτρων αυτών περιήλθε έκτοτε στην Κοινότητα.

57 Προς στήριξη της απόψεως αυτής, οι ως άνω κατηγορούμενοι επικαλούνται το άρθρο 102 της Πράξεως Προσχωρήσεως, σύμφωνα με το οποίο η αρμοδιότητα καθορισμού των όρων ασκήσεως των αλιευτικών δραστηριοτήτων, προκειμένου να εξασφαλιστεί η προστασία των αλιευτικών αποθεμάτων και η διατήρηση των βιολογικών πόρων της θάλασσας, ανήκει στα κοινοτικά όργανα, στους κανονισμούς 100 και 101/76, αντικείμενο των οποίων είναι η επί κοινής βάσεως οργάνωση της αγοράς των αλιευτικών προϊόντων και της διαρθρωτικής πολιτικής στον οικείο τομέα, και το ψήφισμα της Χάγης, στο μέτρο που προβλέπει την «από κοινού» επέκταση των ζωνών αλιείας.

58 Το επιχείρημα των ως άνω κατηγορουμένων δεν καταρρίπτεται, κατά την άποψή τους, από την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1976 στις υποθέσεις 3/76, 4/76 και 6/76, KRAMER και λοιποί (1976 ECR, σ. 1279), δεδομένου ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση αυτή, αναγνώρισε στα κράτη μέλη σχετική αρμοδιότητα μόνο σε περίπτωση προϋπάρξεως ανειλημμένων διεθνών υποχρεώσεων.

59 Με το υπόμνημα που κατέθεσε στην υπόθεση 88/77, η Γαλλική Κυβέρνηση υπογραμμίζει το γεγονός ότι η αλιευτική πολιτική έχει κοινοτικό χαρακτήρα, όπως προκύπτει τόσο από το άρθρο 38, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ όσο και από τους διαδοχικούς κανονισμούς και ότι η έννομη αυτή κατάσταση επιβεβαιώνεται, ειδικότερα όσον αφορά τα μέτρα διατηρήσεως, από το άρθρο 102 της Πράξεως Προσχωρήσεως και το ψήφισμα της Χάγης.

60 Κατά τη Γαλλική Κυβέρνηση, η άποψη αυτή καθιερώνεται επίσης και από την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση KRAMER.

61 Επομένως, κατά την άποψη της Γαλλικής Κυβερνήσεως, αρμόδια για τη θέσπιση μονίμου συστήματος για την άσκηση των αλιευτικών δραστηριοτήτων είναι αυτή καθαυτή η Κοινότητα, σύμφωνα δε με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όπως ειδικότερα εκφράζεται στη σκέψη 31 της απόφασης της 31ης Μαρτίου 1971 στην υπόθεση 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου 1971 ECR, σ. 263, η αρμοδιότητα αυτή είναι αποκλειστική.

62 Από τις σκέψεις αυτές, η Γαλλική Κυβέρνηση εξάγει το συμπέρασμα ότι όλα τα μονομερή μέτρα των κρατών μελών στον τομέα αυτό θα καταστούν αντίθετα προς το κοινοτικό δίκαιο από τη στιγμή που η Κοινότητα θα αρχίσει να ασκεί πλήρως την αρμοδιότητά της ή από τη στιγμή που θα λήξει η μεταβατική περίοδος που προβλέπει το άρθρο 102 της Πράξεως Προσχωρήσεως.

63 Όπως ήδη έχει αποφανθεί το Δικαστήριο με την απόφαση KRAMER της 14ης Ιουλίου 1976, η Κοινότητα είναι αρμόδια να θεσπίζει μέτρα διατηρήσεως τόσο

κατά τρόπο αυτόνομο όσο και υπό μορφή συμβάσεων με τρίτα κράτη ή στα πλαίσια διεθνών οργανισμών.

64 Στο μέτρο που η αρμοδιότητα αυτή ασκείται από την Κοινότητα, οι θεσπιζόμενες από αυτή διατάξεις αποκλείουν την εφαρμογή κάθε αντίθετης διάταξης των κρατών μελών.

65 Αντιθέτως, επί όσο χρονικό διάστημα ισχύει η μεταβατική περίοδος που ορίζει το άρθρο 102 της Πράξεως προσχωρήσεως και η Κοινότητα δεν έχει ασκήσει πλήρως τη σχετική αρμοδιότητά της, επιτρέπεται στα κράτη μέλη να θεσπίζουν, σε εθνικό πλαίσιο, τα ενδεικνυόμενα μέτρα διατηρήσεως, με την επιφύλαξη, πάντως, των υποχρεώσεων συνεργασίας που υπέχουν από τη Συνθήκη, ιδίως δε από το άρθρο 5 αυτής.

66 Ορθώς, επομένως, το Συμβούλιο, στο παράρτημα VI του ψηφίσματος της Χάγης, αφού υπενθυμίζει ότι, εν αναμονή της θέσεως σε εφαρμογή των κοινοτικών μέτρων, τα κράτη μέλη δεν θεσπίζουν, κατ' αρχήν, μονομερή μέτρα διατηρήσεως, αναγνωρίζει ότι τέτοια μέτρα μπορούν να ληφθούν προσωρινώς, σε περίπτωση που δεν θα θεσπιστούν εγκαίρως κοινοτικά μέτρα.

67 Επομένως, είναι προφανές ότι, ενόψει της παραλείψεως του Συμβουλίου και της αδυναμίας επιτεύξεως γενικής συμφωνίας στους κόλπους του, η Ιρλανδία είχε το δικαίωμα να θεσπίσει, για τις θαλάσσιες ζώνες που υπάγονται στη δικαιοδοσία της, μέτρα διατηρήσεως, υπό τον όρο, πάντως, ότι τα μέτρα αυτά θα ήταν σύμφωνα με τις επιταγές του κοινοτικού δικαίου.

68 Επομένως, ο ισχυρισμός, ο οποίος προβλήθηκε κατά τη διαδικασία της υπόθεσης 88/77, περί της αναρμοδιότητας του Ιρλανδικού κράτους κατά τον υπό κρίση χρόνο πρέπει να απορριφθεί.

Επί του ισχυρισμού ότι τα ιρλανδικά μέτρα δημιουργούν δυσμενείς διακρίσεις

69 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα ιρλανδικά μέτρα, μολονότι βασίζονται σε φαινομενικά ουδέτερα κριτήρια, όπως οι διαστάσεις και ισχύς των πλοίων, δημιουργούν, στην πραγματικότητα, δυσμενείς διακρίσεις, και τούτο για δύο λόγους.

70 Κατά την Επιτροπή, φαίνεται ότι ο ιρλανδικός αλιευτικός στόλος σχεδόν δεν περιλαμβάνει πλοία υπερβαίνοντα τα όρια των προδιαγραφών που θεσπίζουν οι επίμαχες αποφάσεις, εκτός από δύο πλοία, από τα οποία το ένα είναι βέβαιο ότι

ποτέ δεν έχει αλιεύσει στην απαγορευμένη ζώνη, ενώ το μέτρο πλήττει σοβαρά τους στόλους ορισμένων άλλων κρατών μελών, ειδικότερα δε της Γαλλίας και των Κάτω Χωρών.

71 Επί πλέον, κατά την Επιτροπή, τα μέτρα αυτά εισάγουν διαφορές μεταχειρίσεως μεταξύ διαφόρων κρατών μελών, υπό την έννοια ότι ο ολλανδικός αλιευτικός στόλος, ο οποίος απαρτίζεται κυρίως από μεγάλα πλοία, αποκλείεται σχεδόν ολοσχερώς από τα επίμαχα ύδατα, και ότι θίγεται επίσης, αλλά σε μικρότερη κλίμακα, και ο γαλλικός αλιευτικός στόλος, ενώ ο βρετανικός αλιευτικός στόλος, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών του, δεν θίγεται καθόλου από την εφαρμογή του μέτρου.

72 Έτσι, με τα μέτρα αυτά, η Ιρλανδία παρέβη, κατά την Επιτροπή, τόσο το γενικό κανόνα της απαγορεύσεως των διακρίσεων του άρθρου 7 της Συνθήκης ΕΟΚ όσο και τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 1 του κανονισμού 101/76, οι οποίες αναφέρονται και στο παράρτημα VI του ψηφίσματος της Χάγης.

73 Τις απόψεις αυτές υποστήριξαν και οι Κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Ολλανδίας, οι οποίες θεωρούν ότι κατά τον τρόπο αυτό πλήττεται ένα από τα ουσιώδη θεμέλια της κοινής πολιτικής στον τομέα της αλιείας.

74 Οι κατηγορούμενοι της κύριας δίκης στην υπόθεση 88/77 υποστηρίζουν τις ίδιες απόψεις και υπογραμμίζουν ότι τα ιρλανδικά μέτρα, με την επιλογή κριτηρίου βασιζόμενου στις διαστάσεις και την ισχύ των σκαφών, δημιουργούν δυσμενή διάκριση σε βάρος των μεγάλων σκαφών και αίρουν τα πλεονεκτήματα όσον αφορά τις οικονομίες κλίμακας που απορρέουν από τον εκσυγχρονισμό του ολλανδικού αλιευτικού στόλου.

75 Η Ιρλανδική Κυβέρνηση εφιστά την προσοχή στο γεγονός ότι τα επικρινόμενα μέτρα βασίζονται σε κριτήρια τεχνικής φύσεως, τα οποία δεν έχουν καμία σχέση με την ιθαγένεια των σκαφών.

76 Κατά την Ιρλανδική Κυβέρνηση, οι άνισες επιπτώσεις των μέτρων αυτών αποτελούν αναπόφευκτη συνέπεια της σύνθεσης των διαφόρων εμπλεκομένων εθνικών στόλων και όχι των επιλεγέντων κριτηρίων, τα οποία, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως δημιουργούντα δυσμενείς διακρίσεις.

77 Όσον αφορά τα πλεονεκτήματα που μπορούν να προκύψουν υπέρ των ιρλανδών αλιέων από τα θεσπισθέντα μέτρα, η Κυβέρνηση της Ιρλανδίας κρίνει ότι δικαιολογούνται από το γεγονός ότι η ίδια η Κοινότητα έχει επανειλημμένως και

μέχρι την έκδοση του ψηφίσματος της Χάγης αναγνωρίσει ότι είναι ανάγκη να τονωθεί η ανάπτυξη της αλιευτικής βιομηχανίας στην Ιρλανδία.

78 Όπως το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να επιβεβαιώσει σε άλλες υποθέσεις και ειδικότερα με την απόφασή του της 12ης Φεβρουαρίου 1974 στην υπόθεση 152/73, SOTGIU κατά DEUTSCHE BUNDESPOST (1974 ECR σ. 153), ο κανόνας της ίσης μεταχειρίσεως που καθιερώνεται στο κοινοτικό δίκαιο απαγορεύει όχι μόνο τις προφανείς δυσμενείς διακρίσεις λόγω ιθαγενείας, αλλά και όλες τις κεκαλυμμένες μορφές δυσμενούς διακρίσεως, οι οποίες, με την εφαρμογή άλλων κριτηρίων διακρίσεως, καταλήγουν, στην πράξη, στο ίδιο αποτέλεσμα.

79 Αυτό ακριβώς συμβαίνει αναμφισβήτητα και με τα κριτήρια που εισάγουν τα επίμαχα μέτρα, αποτέλεσμα των οποίων είναι ο αποκλεισμός από τα ιρλανδικά ύδατα μεγάλου μέρους των αλιευτικών στόλων άλλων κρατών μελών, τα οποία ασκούσαν εκ παραδόσεως αλιευτικές δραστηριότητες στις περιοχές αυτές, ενώ τα ίδια αυτά μέτρα δεν επιβάλλουν ανάλογη υποχρέωση στους υπηκόους της Ιρλανδίας.

80 Συνεπώς, τα μέτρα αυτά αντιβαίνουν τόσο στο άρθρο 7 της Συνθήκης ΕΟΚ, το οποίο απαγορεύει τις δυσμενείς διακρίσεις λόγω ιθαγενείας, όσο και στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 101/76, σύμφωνα με το οποίο, το καθεστώς που εφαρμόζεται από κάθε κράτος μέλος στην άσκηση της αλιευτικής δραστηριότητας στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του δεν μπορεί να συνεπάγεται διάφορη μεταχείριση έναντι των άλλων κρατών μελών.

Επί των λοιπών ισχυρισμών

81 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τις Κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Ολλανδίας, υποστηρίζει ακόμα ότι τα ιρλανδικά μέτρα δεν μπορούν να θεωρηθούν ως γνήσια μέτρα διατηρήσεως.

82 Η εξέταση του ζητήματος αυτού δεν παρίσταται αναγκαία εφόσον κατέστη δυνατό να αποδειχτεί, βάσει των ανωτέρω σκέψεων, ότι τα ιρλανδικά μέτρα εισάγουν δυσμενείς διακρίσεις.

83 Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, ασκήθηκε κριτική όσον αφορά τον τρόπο ενεργείας της Ιρλανδικής Κυβερνήσεως και τις αρνητικές επιπτώσεις που είχε τόσο για την επίτευξη κοινής αλιευτικής πολιτικής όσο και για την προάσπιση των συμφερόντων της Κοινότητας κατά τις διαπραγματεύσεις με τρίτες χώρες.

84 Η Επιτροπή τόνισε ειδικά το τελευταίο αυτό σημείο, άσκησε δε χωριστή προσφυγή με αφορμή τις επιπτώσεις που είχαν τα μέτρα της Ιρλανδίας επί των εξωτερικών διαπραγματεύσεων.

85 Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, δεν παρίσταται αναγκαίο να αποφανθεί το Δικαστήριο επί όλων αυτών των αιτιάσεων.

86 Το Δικαστήριο αρκείται να παραπέμψει σχετικά στις θέσεις που έχει διατυπώσει με το σκεπτικό της Διατάξεώς του της 22ας Μαΐου 1977.

87 Από όλες τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι, μολονότι είναι βέβαιο ότι αναμφισβήτητα η Ιρλανδία ήταν αρμόδια να θεσπίσει, ελλείψει καταλλήλων μέτρων επί κοινοτικού επιπέδου, προσωρινά μέτρα διατηρήσεως για τα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στη δικαιοδοσία της, θα πρέπει, εντούτοις, να γίνει δεκτό ότι, λόγω των δυσμενών διακρίσεων που εισάγουν τα μέτρα που θεσπίστηκαν με τις αποφάσεις του Υπουργού Αλιείας της 16ης Φεβρουαρίου 1977, η Ιρλανδία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη και, ειδικότερα, ότι παρέβη το άρθρο 7 της Συνθήκης ΕΟΚ και το άρθρο 2 του κανονισμού 101/76.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

Η Ιρλανδία, με το να θέσει σε εφαρμογή τις αποφάσεις του Υπουργού Αλιείας της 16ης Φεβρουαρίου 1977 με τίτλο «SEA FISHERIES (CONSERVATION AND RATIONAL EXPLOITATION) ORDER, 1977» και «SEA FISHERIES (CONSERVATION AND RATIONAL EXPLOITATION) (No.2) ORDER, 1977», παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας.

Kutscher Sørensen Bosco Donner

Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Φεβρουαρίου 1978.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher